

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Fretus meritis præteritis, per quid ad desperationem venerit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Iac. 4. 6.
Abdix. 4:

Luc. 18. 11:

argumentum, audiat, quid sequatur: *Quia dicit: Quid dives sum, & locupletatus, & nullius egeo: & nescis, quia tu es miser, & miserabilis, & pauper, & cecus, & nudus.* Ut ergo scias, humiliandus es; & quia Deus adeo superbis resistit, ut neque Angelis quidem in caelo peccantibus pepercit; Si exaltatus fueris, ut aquila, & si inter sidera posueris nidum tuum, inde detrahā te. Multi bonis operibus, multi meritis abundant; sed quia inde vel occulta superbia sibi placent, vel manifesta jactantia gloriantur, contingit illis, quod Pharisæo euenit, Deo gratias agenti, quod non esset, sicut ceteri hominum, raptores, iniusti, adulteri: qui & jeiunabat bis in sabbato: decimas dabat omnium, quae possidebat; & tamen praelatus est ei publicanus pectus suam percutiens. In quam rem erit opportunum, ex Palladio Helenopolitano Episcopo, etiam ab Rufino narratam historiam apponere.

V.
Pallad. c. 44.
Rufin. lib. 2.
cap. 1.

Erat quidam Monachus, qui in propinqua solitudine debebat in spelunca, & omnem ostenderat exercitationē, & proprijs manibus pacem sibi querebat. Postquam autem permansit in orationibus, & profecit virtutibus, in seipso deinceps habuit fiduciam, fretus pulchro sua vita instituto. Qui autem tentat, eum quoque, sicut Iob, expetit ad tentandum: & ei vesperè praebet phantasiam formosa mulieris errantis per solitudinem. Quae cum ostium reperisset apertum, ingressa est speluncam, & procumbens ad viri genua, petit, ut sibi illic liceret quiescere, utpote quod nox eam apprehendisset. Ille autem, cum eius esset misertus, quod quidem non debuit, eam admisit in speluncam: & de errore illam est percontatus. Illa verò & narravit, & blanda ac fallacia verba inspergit, & sermonem diu cum eo prostraxit. Eum autem sensim, nescio quomodo, pelliciebat ad amorem: pluraque deinceps verba inter se conferunt, ridentque, & subrident, eumque ipsa multo sermone seduxit, & deinde contrectatione manus, & barbae, & circumicis, & tandem exercitorem redegit in seruitutem. Cum autem ille internis versaretur cogitationibus, deinde, ut qui rem iam haberet in manibus, reputans opportunitatem, & voluptatis explende securitatem, cogitationi assentitur, & tentat cum ea habere consuetudinem, ut qui iam euasisset insipiens, & equus in feminas insaniens. Illa verò cum repente magna voce exclamasset, euasit euanscens ex eius manibus, non secus ac umbra aliqua. Ritus autem in aëre auditur multo.

multorum demonum, qui ipsum increpabant, & in fraudem induxe-
rant, & magna voce ad ipsum clamabant: Qui se exaltat, humi-
liabitur. Tu autem usque ad calos quidem es exaltatus, humiliatus
verò es usque ad abyssos. Exinde surgit manè nocturnum luctum
attrahens: & cum totum diem transegisset in lamentatione sua, despe-
rata salute, quod non debuit, in Mundum reuersus est. Hoc est enim
maligni spiritus studium, ut quando quempiam irriserit, eum redigat
ad insipientiam, ut non possit deinceps resurgere. Unde, filij, non est no-
bis conducibilis propinqua vicis habitatio, neque mulierum collocutio,
ut ex quibus oriatur memoria, qua non potest deleri, quam ex visu
attrahimus, & collocutione, sed neque debemus animum despondere,
& nos ipsos detrudere ad desperationem. Iam enim ij quoq, qui non
spem abjecerunt, non fuerunt priuati DE I misericordis clemen-
tia.

Aliqui tamen priuati sunt, qui, stantibus alijs, ceciderunt.
Nam etsi gratiam habuere sufficientem, qua & ipsi potuissent
stare; si tamen habuissent efficacem, non cecidissent. Quare igi-
tur vni potiùs, quàm alteri talis gratia, vel in vita, vel sub finem
vitæ, datur? Duo latrones iuxta Christum in cruce pende-
runt: cur vnus Christus misertus est, ut peteret recipi in Para-
disum; & non alterius? Quare Esau Deus odio habuit, Iacob au-
tem dilexit? Cur Petrum ad poenitentiam vocauit, & non Iudam?
Cur alij in fide Catholica, in poenitentia, in ordine religioso per-
seuerant; alij autem fiunt desertores? Cur alij lapsi resurgunt,
alij non resurgunt? Altissimum hoc prædestinationis arca-
num rogatus B. Ægidius, respondit: Sufficit mihi littus maris ad
lauandum pedes, manus, & totum corpus. D. Augustinus hoc in-
scrutabile existimauit. Apostolus Paulus hanc quæstionem cu-
riosè proponentibus respondit: O homo, tu quis es, qui respondeas
Deo? Numquid dicit figmentum ei, qui se finxit: Quid me fecisti sic?
Quin & ipse Paulus in hanc quæstionem ascendens, velut expa-
uit, & exclamauit: O altitudo diuitiarum sapientia & scientia Dei!
quam incomprehensibilia sunt iudicia eius, & inuestigabiles via eius!
Quis enim cognouit sensum Domini? aut quis consiliarius eius fuit?
aut quis prior dedit illi, & retribuetur ei? Quoniam ex ipso, & per
ipsum, & in ipso sunt omnia: ipsi gloria in sæcula, Amen. Itaque si

VI.

Rom 13. ex
Malachiz. 1.

S. Augustin.
lib. 4. ad Bo-
nifac. cap. 7.
Rom. 9. 20.

Rom. 11. 33.